

На 31 март, в средата на Страстната седмица, 4 месеца преди да навърши 82 години ни напусна Иван Вълев, Бащата на Северняшкия ансамбъл.

Иван Вълев е роден на 14 август 1928 г. в Луковит. През 1952 г. завършва Музикалната академия в София. Чиста, но съдбовна случайност прави от младия диригент и страстен поклонник на класическата музика, която остана голяма негова любов, създател на фолклорен ансамбъл и автор на шедьоври в българското хорово народно пеене. Цели 32 години - от 1960 до 1992 г. е главен художествен ръководител и диригент на хора на Северняшкия ансамбъл. Това са най-силните години на ансамбъла, в които той се доказва в България и реализира десетки турнета зад граница - в Полша, Швейцария, Русия, Италия, Гърция, Франция, Испания, Канарските острови, Германия, Унгария, Мароко, Молдова, Сирия, Йордания, Канада, САЩ. Под ръководството на Маестро ансамбълът прави голям брой записи в БНР, 5 дългосвирещи грамофонни плочи в "Балконтон", компактдиск, самостоятелен филм - "Фолклорна въртележка", филми с БНТ.

Маестро Вълев е автор на голям брой песни за народен хор, сред които блесят "Неранза", "Тъкала ли си, момина мале", "Дошли са моми за цвеке", песни за хор и оркестър, за женски, мъжки, смесени академични хорове, пиеси и аранжimenti за духов оркестър, музика за танцови постановки, за хор и симфоничен оркестър.

Иван Вълев е удостоен с престижни държавни и обществени отличия: два ордена "Св. св. Кирил и Методий" I степен, "Златна лира", "Кристална лира" (1998), втора награда на Националния конкурс за детска певческа формация (1999). През 2009 г. получи орден "Стара планина".

Повече и от наградите Иван Вълев ценеше обичта и почитта на приятелите и учениците си, а истински горд и щастлив беше най-вече с личното си богатство, натрупано заедно със съпругата Мария - 2 дъщери и потомци, и особено с любимата си внучка Люси Дяковска.

На тържеството за 80-годишния му юбилей през 2008-а Маестро Вълев сподели:

"Струва ми се, че достойно продължихме и доразвихме великото дело на безсмъртния Филип Кутев. Северняшкият ансамбъл осъществи голям брой концертни турнета в страни от четири континента. Бяхме посрещани с уважение, а моите скъпи артисти вдигаха на крака многобройната публика, предизвикваха я да се поклони, не на мен, на България. Ще завърша с апостроф от най-великия български химн "Върви, народе възродени". В него се казва: "Напред, духовността е слънце, което във душите греи". Да, но и облаците не са малко, добавям аз. Окриля ме обстоятелството, че облаците са временни, а слънцето - вечно. Простете мен грешника. Сърдечно благодаря. Поклон". Поклон, Маестро! Да е вечна паметта ти!